

Coratge

Tant de bo pogués tornar a la meva infantesa, la nostàlgia del caliu familiar s'ha emparat de mi ara que visc en aquesta amargor. Aleshores em sentia forta tot i que era una nena de caràcter dèbil. Vull tornar a percebre l'escalfor i no puc. Em noto la carn esquinçada, com si la pell s'anés desempallegant a poc a poc del cos i em deixés els teixits al descobert, exposada a la coïssor del sol. Quan era una nena i patia, tenia el consol d'unes veus que m'acaronaven. Què diferent de la companyia de l'home amb qui he de compartir la vida i que em fa sentir tan feble. Ara només escolto les veus que m'escridassen, les veus que em fan sentir inútil, que m'empetiteixen. La veu del pare, en canvi, em donava força i la veu de la mare m'entendria. Em sento com si estigués empresonada, el jou del menyspreu m'acompanya. El seu puny mai ha malmès el meu rostre en canvi, gairebé ho desitjaria, així podria mostrar al món el mal que em rosega. La gelosia trasmudada en domini. El pare ja és mort i de vegades la seva força m'abandona. La mare és com una nena petita, però fins i tot així, la seva tendresa cap a mi em reconforta. Vull passar més estones amb la mare, vull envoltar-me del confort que em dóna, malgrat que ja no puc comptar amb ella perquè viu en el seu món abstracte. Diuen que jo m'hi assemblo, ell m'ho repeteix moltes vegades, ets tan preciosa com la teva mare, és per això que

tant t'estimo i és per això que només et vull per a mi. Quan la mare era jove, l'elegància natural la distingia i jo l'admirava des del silenci. Recordo que quan venia a buscar-nos a l'escola i la veia palplantada al costat de la porta amb el seu vestit jaqueta, que li esqueia d'allò més bé, em sentia molt orgullosa d'ella. M'adonava de com la miraven les meves amigues, amb un xic d'enveja als ulls i jo em sentia cofoia. Jo mai he tingut la seva elegància, encara que, ben pensat, és millor així, no vull ni imaginar-me de què seria capaç aquest home si hagués tingut la bona planta de la mare. Tampoc he heretat d'ella la passió per la cuina. Encara m'impregnen l'olor dels fogons i els aromes de la meva infantesa. Ella s'hi passava hores i hores remenant les cassoles, afegint alguns ingredients per donar més sabor a les menges, sempre alegre i entonant melodies. La puc veure enfeïnada amb el cabell recollit en un monyo i el davantal de colors i em veig a mi mateixa, arraulida als seus peus, sempre amb algun llibre a la mà com havia vist fer al pare, que com jo, preferia llegir a aprendre a cuinar. Quan el pare morí ho va fer lentament, com si se li fes feixuc deixar-la a ella i a les seves filles òrfenes davant les inclemències del món, sense el seu aixopluc. A ell el vèiem poca estona perquè es passava el dia a l'oficina per tal de poder alimentar tantes boques, cinc filles i la dona. Però el fèiem feliç i ell ens adorava. Era un intel·lectual, recordo que es posava les ulleres i s'asseia a la butaca a llegir un llibre o a escoltar música, amb un ull sempre amatent als nostres jocs, a les nostres rialles. No com ell que arriba

amb els ulls envermellits i l'alè pudent i no para de preguntar-me on he estat tota l'estona, ni tan sols els dos fills li criden l'atenció, sempre el mateix deliri. És per ells que encara aguanto, al menys tenen què ficar-se a la boca. Jo hauria arribat lluny, això em deia sempre el pare, però el meu home es va capficar que havia d'estar-me a casa i tenir cura només d'ell i els seus fills. Ja sé que tu em vas avisar que no era un bon partit per a mi, que el veies massa autoritari i possessiu, però jo era molt jove i no vaig voler saber de raons, en canvi ara, et voldria tornar a escoltar per conscienciar-me de que l'hauria de deixar, però ja no m'arriba la teva veu. Com t'enyoro, pare !!! A tu encara et tinc, mare i et vull gaudir com ho feia aleshores, des d'una altra perspectiva, ara ets tu qui necessites les meves atencions, te les voldria donar com tu vas fer amb mi. Et trauria a passejar pel parc totes les tardes, com quan sortíem d'escola, després aniríem a menjar pa amb xocolata, era el berenar que més m'agradava. I et faria pessigolles, com les que em feies quan m'ensabonaves a la banyera, així et faria passar el dolor que tens als ossos. Encara noto les teves mans sobre la pell que relaxaven la tensió que havia acumulat durant tot el dia, perquè jo era una nena més aviat nerviosa, molt bellugadissa i acabava esgotada. Com m'agradaria que em fessis el mateix ara perquè tinc l'esquena desfeta dels nervis que m'oprimeixen i no hi ha ningú que calmi aquesta tortura. Sort tinc dels meus nens petits, que si bé em xuclen tota l'energia, al menys

també em relaxen una mica, sobre tot quan els acarono al vespre amb les mateixes carícies que feia a les meves germanes petites perquè agafessin el son, de ben segur que se m'havia encomanat la tendresa de la mare. Per això sé que et mereixes la meva companyia i que tingui cura de tu a la teva vellesa, en canvi, no puc. Com t'estimo, mare !!! Quan s'acabarà aquest malson? Ell no em deix ni acostar-me a tu per por que em convencis de deixar-lo. Que no ho veu que ja no hi toques ? Sinó, de ben segur que ja hauries trobat la sortida a la meva situació. Jo ja tinc la solució, mare, no et pensis, he heretat de tu la saviesa, però tinc por, aquesta mena de por que se t'arrapa al cos i no te'n pots desempallegar. Deixaré passar el temps, que llisqui sense provocar més ferides fins que es produeixi un prodigi.

Ja no puc tornar a la meva infantesa ni tinc nostàlgia del caliu familiar, ara ja no en tinc de por. Des de la laxitud provocada per l'estat de coma, he perdut totes les tensions i veig com la llum, que realment existeix al final del passadís, em reclama amb una serenitat oblidada. Es veu que ja porto uns dies en aquest estat. Em ve la imatge d' ell abocant-se sobre mi amb un ganivet a les mans i noto una escalfor que em recorre l'estómac i observo amb angúnia els dos nens plorant, no puc veure res més, se m'esborra l'escena i la confusió es transforma en placidesa. Em deixo anar ? Em crida el pare des de l'altra banda, què diu, que no ho escolto clar ? Que vagi cap a ell i reclami els fills, és això el

que em vol dir ? Però no hi són, no sé on trobar-los, no em puc moure, tinc els llavis secs i tampoc puc cridar. On són els meus fills ? Els vull tornar a veure, abraçar els seus cossos petits, escoltar les veus que em xiuxiuegen, agafar-los de les mans i córrer, córrer amb ells molt lluny i per sempre. I aquest desig tan intens em dóna el coratge de tornar a viure. I això és el que decideixo fer ara.